

Nelka Rosinová, 13 rokov, Dolné Kočkovce

Niko

Začiatok:

Brána potichu zaškrípala. Škripot ustál a na chvíľu bolo ticho. A zrazu bum. Prenikavý zvuk, ktorý zmrazil Nikove kosti. Zdvihol zrak a uprel svoj pohľad von oknom po jeho ľavej strane. Sedel na svojej starej rozheganej posteli s karamelovo hnedými obliečkami a bielou plachtou. Započúval sa do náhleho ohlušujúceho ticha, len aby počul dva hlasy, potichu sa hádajúc. Pomaly položil rozčítanú detektívku vedľa seba a počúval štrngotajúci zvuk kľúčov v zámku. To snáď nie...Hádajú sa vonku?

Rýchlosťou svetla zoskočil z postele a zletel schody. Ku dverám sa dostal vo chvíli ako sa rozrazil dokorán. Vo dverách sa ocitla menšia žena so zlatistými vlasmi a modrými očami. Na nose sa jej blyšťali okrúhle okuliare. Mala oblečený žltý sveter a modré džínsy. V ruke držala ošúchanú hnedú kabelku a v tej druhej držala čierny dáždník. Jemne ostrým pohľadom spálila chlapca pred sebou a vo vzorovaných papučkách sa ponáhľala do kuchyne. Vysoký muž stojaci za ňou si nemotorne vyzul svoje turistické topánky a ťarbavo sa otočil okolo svojej vlastnej osi. Pleskol dverami a potichu sa zasmial popod svoje čierne strnisko pod nosom. Jeho studené hlboké zelené oči prehľadávali miestnosť. Keď zbadali stredne vysokého chlapca s blond vlasmi a jemne ustráchanými očami zaostřili.

„ Na čo hľadáš “ osopil sa na Nika jeho otec. Hneď na to sa knísavým krokom vydal za jeho ženou do kuchyne. „ Kde je moje pivo? “ nahlas si odgrgol a začal otvárať rôzne skrinky a lašovať v chladničke. Niko sa pomaly vyplížil za mamou, spýtavým pohľadom sa pozrel do jej modrých očí. Presne do tých, ktoré od nej zdedil. „ Mami, všetko v poriadku? “ spýtal sa po chvíli študovania jej tváre, ignorujúc neustále pokriky jeho otca. Nikova matka sa mu zahľadela do tých modrastých očí a hneď vedel čo sa deje. Jej dúhovky mu vysvetlili dlhotrvajúci problém. Nikolas slabo prikývol a zamieril smerom do osvetlenej obývačky, kde sa usadil jeho otec. Rozvalený sedel na šedej čalúnenej pohovke a hlasno síkal z plechovky, ktorú pravdepodobne našiel v chladničke. Už odjakživa to takto fungovalo. Zakaždým, keď sa mama vrátila z práce, on už bol dávno doma, alebo doma nebol a robil im zlé meno v miestnej krčme. Nemal žiadnu prácu, preto Nikova mama musela robiť nadčasy v nemocnici, kde pracovala ako zdravotná sestra. Dnes mala kratšiu smenu, inak by bol Niko sám s otcom dokedy by neprišla. Našťastie to za ňu zobrala dnes druhá sestrička a tak mohla ísť Ingrid Baileyová domov skôr.

„ Oci, “ Nikolasov hlas sa ozval v tichej miestnosti. Blondňavý chlapec sa posadil na druhú stranu pohovky, ramennú dĺžku ďaleko od svojho otca. Len pre istotu. „ Mama je dnes unavená viac ako zvyčajne. Nemyslíš že by si si mohol nájsť aspoň brigádu? Veď vieš, že mama nemôže zaplatiť všetko. A asi by aj veľmi pomohlo, keby si toľko nepil oci. “ Alexander Bailey zdvihol opilecký pohľad od plechovky na svojho jediného syna. Pokrčil nosom a zdvihol obočie. Na chvíľu len tupo hľadel, skúmal tvár svojho odvážne bezočivého syna, no napokon predsa len prehovoril.

„ Nevďačný sopliak. Nehovor mi čo mám robiť. Rozumel si? “ jeho hrubý hlas zamrazil vzduch v miestnosti a Nikovi sa ťažko ten studený kyslík dýchalo. Ten hrubý hlas, tento hlas má Alexander Bailey vtedy keď sa mu niečo nepáči. Zimomriavky sa spustili dole Nikovým chrbtom. Nechcel otca nahnevať, no jeho bezohľadnosť ho zase prekvapila. Ako môže byť taký sebecký?! Nevidí ako sám ničí svoju rodinu? Nevidí čo so sebou robí? Niko sa rozhodol, že ho už úplne dopáli. Možno príde zajtra do školy s monoklom no aspoň si do tatka rypne. „ Vieš čo otecko? “ vstal a schmatol plechovku piva. Hodil ju o zem a pozoroval ako sa otcova tvár sfarbuje do červena. Nejakým zvrhlým spôsobom mu to spravilo radosť. Ešte sa mu takto nepostavil. Bál sa. No už nie je obyčajné decko. Je Niko Bailey a ukáže svojmu otcovi ako ich všetkých ničí.

„ Nepoznám viac úbohé stvorenie ako si ty! Nikdy v živote si nič nedosiahol. A vieš kto za to môže? Tvoja lenivosť! Tvoja bezočivosť! Mame nesiahaš ani po členky !“

Ingrid Baileyová počula hluk a nadávky, ktoré jej jediný syn vypúšťal z úst a pribehla do obývačky. Našla svojho syna kričať na manžela a jej srdce poskočilo. Zbije ho....pomyslela si. Jej manžel sa prudko postavil a so zaťatými pästami zastal krok od usmievajúceho sa Nika. Nebojí sa ho. To Alexandra Baileyho desí. Ako je možné, že sa netrasie strachom? Je tisíckrát väčší ako jeho syn, no v tejto situácii sa cíti ako malá myška, ktorú naháňa kocúr. Usmievajúci sa kocúr. Z jeho syna sršala chladná emócia, pri ktorej sa mu všetky orgány v tele pootočili. Niko vyzeral mocne. Jeho vlastný otec zaváhal. A to prišlo Alexandrovi hlúpe. Bojí sa malého decka? Bojí sa decka, ktoré ešte ani nedokončilo základnú školu? Bojí sa decka, ktoré nedávno malo štrnásť rokov? Je až taký patetický? Naozaj?

„ Niko čo to rozprávaš? “ mama ho pomaly zatiehla za seba, no on sa zase vystrčil otcovým smerom. Nebál sa ho. Nebezpečne mu navrela žila na krku. Jeho modrasté oči chladne žiarili. Alexander Bailey poskočil. „ Nebodaj sa ma bojíš? Nie som náhodou len úbohý sopliak, oči? “ zaškeril sa. Bavilo ho vidieť otca v rozpakoch. No jeho uspokojenie netrvalo dlho. Alexander sa prebral. A strelil mu obrovskú facu. Niko sa zatackal, no nespadol. Nerozplakal sa. Líce ho neznesiteľne štípalo, no naozaj nezaszlil. Nepustil ani jednu slzu. Vzpriamil sa a čelil ostrému pohľadu jeho otca. Mama zhíkla a pár chvíľ na to zatajila dych. Aj Alexandra zamrazilo. Nikove oči. Už neboli modré. Žiarila z nich krvavočervená farba. Sálal z nich hnev. Hnev ktorý mrazil. Ich syn pomenovaný po Americkom hercovi, už nie je taký bezmocný za akého ho všetci považovali. Už nie je tým malým chlapčiatkom, ktoré sa ustráchanie pozeralo na svoju matku, dobitú a plačúcu v kúpeľni. Behom pár sekúnd zmužnel. Behom pár sekúnd zistil, že už bolo toho moc. Behom pár sekúnd si uvedomil, že musia otca zmeniť, alebo prinútiť odísť z domu. Behom pár sekúnd zistil, že sa mu páči viac tá druhá možnosť.

Zrazu svetlá v obývačke rýchlo zablikali a vystrašili dospelých. Po pár silných zábleskov svetlá zhasli úplne a dospelí sa triasli od strachu. Pretože to jediné čo v tejto tme žiarilo ako lampáše boli Nikove oči. Stále červené. Stále rovnako desivé. „ Nicolas, „ zašepkal potichu otec „okamžite prestaň. “ Snažil sa neznieť tak vydesene, no nedarilo sa mu to. Sám by sa neposlúchol. „ Niko, „ vystrašene ho oslovila mama. Desila sa vlastného syna tak ako ešte nikoho. „ Prosím Niko, prestaň! „ No on ju nepočúval. Pohľad upieral na svojho vyľakaného otca....Ich syn bol desivý.

„ Nicolas, prosím! „ mama ho stiahla za rameno. Niko s otcom prerušil očný kontakt. Zmätene pozrel na mamu ako ho ťahá za rameno. Všimol si, že svetlá sú vypnuté. Preto sa spýtal: „mami prečo si vypla svetlá?“ Ingrid sa rozšírili oči. Hrá to? Nepamätá sa? Očami vyhľadala svojho muža. Triasol sa od strachu a oči mal takisto rozšírené. V tom svetlá opäť zasvietili. Toto nebolo normálne. Alexander videl, že Niko netuší prečo na neho obaja roztrasene hľadia. Keď sa jeho syn k nemu otočil tvárou, videl že má naspäť svoje modré oči. Teda iba jedno. Druhé stále nebezpečne žiarilo. „ Ty obluda! „ hlesol otec „ vypadni z môjho domu. Hneď! “ Takmer ho nebolo počuť, no aj tak jeho tiché slová mali hrozivý účinok. Niko nevie prečo. Nevie prečo je obluda. Nevie prečo má odísť. No všetka jeho odvaha zmizla, akoby nikdy nebola.

„Alexander, „ Ingrid sa snažila neveriť slovám jej manžela, no sama mala strach. Aj keď skôr o Nika ako z neho. „ Vypadni z môjho domu! „ kričal Alexander. Celý dom sa otriasol. Otriaslo to všetkými. Mamou, Nikolasom. Dokonca to pohlo aj Alexandrom. No snažil sa, aby to tak nevyzeralo. Zdvihol pohľad zo zeme a Nikovi sa už nechcelo odporovať. Pomaly zacúval von z obývačky. Trochu rýchlejšie sa otočil a vybehol schody. Už je tma. Určite nikam nejde.

„ Povedal som von! „ Alexander sa za ním rozbehol, no to sa už Niko stihol zamknúť v izbe. Zmena plánu. Bude musieť odísť, je presvedčený, že ak neodíde otec ho zabije. Schmatol hneď ruksak a snažil sa za neustáleho búchania na dvere baliť. Vreckový nožík čo mal na stolíku do batoha spadol

ako prvý. Kožené rukavice do studeného októbrového večera hneď po ňom. Ľahký hnedý kabát takisto. Stihol schmatnúť aj rozčítanú detektívku. Mobil nemal. Na baterku samozrejme zabudnúť nemohol. V peňaženke na nočnom stolíku našiel papierové peniaze a aj nejaké drobné. Búchanie ustalo a Niko počul otca ako kričí na matku, aby mu priniesla náhradný kľúč. Vedel, že musí. Otvoril okno čo mal v izbe. Pozrel dole. Je to dosť vysoko, no hneď vedľa okenice je vysoký dub, po ktorom zide dole. To zvládne. Zhlboka sa nadýchol, posledný krát sa obzrel a vyskočil. Zachytil sa hrubého konára a zdvihol sa na rukách. Počul nadávajúceho otca odomykať dvere. Keby si pohol nemuseli by ho vidieť. Zošuchol sa dole, pridržiavajúc sa konára. Hneď ako zoskočil dole, uvedomil si že je bosý. A uvedomil si, že vchodové dvere nikto nezamkol. Zašprintoval ku dverám a roztvoril ich dokorán. Zobral prvé tenisky, o ktorých vedel že sú jeho a upaľoval von. To ho zdržalo. Počul otca kričať. Počul mamu plakať. Ale adrenalín a vlastný tlkot srdca všetko prehlušili. V pľúcach ho štípal studený vlhký vzduch, no aj tak nezastavil. S topánkami v rukách a vakom na chrbte uháňal tmavou ulicou. Pred sebou videl tmavý les. Presne ten les, ktorého sa jeho otec bojí. Nikdy doň nevkročil. Niko dúfal, že to tak bude aj dnes. Počul jeho ťažké kroky za ním, preto pridal. V živote tak nebežal. Kedysi keď bol malý naháňal ho veľký rozhnevaný Husky. Ani vtedy nebežal tak, ako dnes. Les sa približoval a Nikove nadšenie vzrastalo. Bol tak blízko lesa, že zrýchlil ešte viac. Cítil sa ako najrýchlejší chlapec v meste. Už nepočul ani otcove pokriky, či ťažké kroky. Len ticho. Vbehol do lesa. Bol v bezpečí, nikto mu tu neublíži. Alebo? Otočil sa a videl otca, ktorý zastal tesne pred lesom.

Predklonil sa a zhlboka dýchal. Kým sa vydýchal, Niko uvažoval. Je naozaj v bezpečí? Predsa len je tma a je v lese. Až teraz precitol. Je v lese. A je noc. Zmrazilo ho. No to sa už jeho otec hlasno smial: „nikdy sa už odtiaľ nevrátiš, ty hlupák! Budeš so svojimi, ty obluda!“ Za stáleho smiechu sa otočil a vlastného syna nechal v lese. Napospas vlkom. Napospas medveďom. Napospas každému kto by ho mohol využiť. Vyjsť nemôže, otec by ho našiel. Teoreticky je už mŕtvy. Vzduch oťažal a zdvihol sa vietor. Dunel v dierach pre kuny, v dierach na stromoch pre veвериčky a v dierach pre jazvecov. Je mŕtvym chlapcom. Z vecí, ktoré mal pri sebe mu boli užitočné len štyri. Rýchlo si obul tenisky (až teraz si všimol doráňané nohy), natiahol na seba plášť s kapucňou a natiahol si kožené rukavice. Vreckový nožík si opatrne vložil do vrečka a zatriaslo ním. Až teraz si všimol aká je na októbrový večer zima. Aspoň, že bol dostatočne múdry aby si vzal plášť a rukavice. Rozmýšľal. Čo teraz? Pri rozmýšľaní vždy držal svoj náhrdelník, tak bolo aj teraz. Náhrdelník bol v tvare starodávnej gréckej Hydry. Pomáhala mu rozmýšľať, už odkedy ju na svoje šieste narodeniny dostal od otca. Vtedy bol ešte normálny. Pár mesiacov potom začal piť. A nikdy neprestal. „Aspoň ty mi budeš robiť spoločnosť, čo myslíš?“ zašepkal a videl, ako mu z úst vyšla para. Naozaj je na október zima. „Nevieš čo máš robiť, že?“ pousmial sa pre seba. Na jeho situácií nebolo vtipné nič. Ale čo môže robiť? Začal kráčať hlbšie do lesa. Keď už má umrieť, nech sa aspoň nadrú, kým ho nájdu. Suché konáre mu praskali pod nohami a vlhké lístie sa mu aj s blatom lepilo na topánky. Les bol podozrivo tichý. Nijaké svrčky, ktoré by svojimi malými hmyzími nohami o seba treli a vydávali prenikavý šum. Nijakí vtáci, ktorí by tomuto lesu dávali minimálne normálny vzhľad. Nič. Ticho. Kričiace ticho, ktoré sa ozývalo v Nikových ušiach. Kráčal hlbšie a hlbšie, stále držiac hydry, zaťato rozmýšľajúc čo ďalej. Stále kráčajúc prehovoril ku svojmu náhrdelníku: „porad mi dievča čo mám robiť do čerta.“ Pochytil ho hnev. Zastal a zahľadel sa na spadnutý konár, hrubší ako ostatné a nahnevane do neho kopol. „Čo som komu urobil? Nikdy som nikomu neublížil!“ rozkričal sa na celý les, tak že aj keby ho nejaké zviera dovtedy nepočulo, už ho muselo počuť aj keby bolo hluché. Niko si strhol náhrdelník z krku. „Načo ťa vôbec nosím? Len mi všetko pripomínaš!“ hodil ho na zem. No hneď to aj oľutoval. Áno, hydra mu pripomínala otca. No nie tie zlé časy. Pripomínala mu, že kedysi bol dobrým otcom, výborným manželom a úctyhodným mužom. Pripomínala mu, že možno ešte nie je nadobro zničený. A on ju teraz hodil na zem. Rýchlo spadol na kolená a hľadal ju. Medzi suchými listami ju však nemohol nájsť. Ledva si videl na špičku nosa, nie tak medzi tmavé listy. Nenašiel ju. Do očí sa mu zbíehali slzy. Nemôže ju nájsť. Nie nie nie nie

nie nie!!! Musí ju nájsť! Prečo ju hodil o zem?! Čo je mu? „ Pardon,“ kľučal na kolenách a šepkal do tmy. Vietor mu strapatil vlasy, no on to ignoroval. „Kde si hydra moja?“ prvé slzy sa mu skotúľali po líkach a on cítil ich slanú chuť. „ Nechcel som ťa zahodiť. Len potrebujem nejaké riešenie. Prepáč mi to,“ rozplakal sa a skryl si tvár do dlaní. Hodnú chvíľu len nariekal nad tým, ako sa všetko pokazilo behom pár minút. Plakal. Plakal dokým nezacítil ostré svetlo formujúce sa pred ním. Zdvihol uszlený pohľad a prekvapene hľadel na ostré biele svetlo na zemi pred ním. Zdvihol to. Ved' to je jeho hydra! Poskočilo mu srdce. Ako to, že svieti? Ved' to sa nedá! Prijemne hriala a musel prižmúriť oči, aby ho to svetlo neoslepilo. Hydra sa zdvihla. Sama sa vznášala tesne nad ním. „ Ukážeš mi cestu? „ spýtal sa jej. Ako na odpoveď hydra zaletela meter na sever. Chlapec sa rýchlo postavil, ešte rýchlejšie si oprášil kolená a potom sa vybral za žiariacim náhrdelníkom. Ten sa stále vzdľaľoval, až sa dostali k vysokému múru z jedlí. Niko sa pretlačil pomedzi ne a keď videl čo jedle skrývali, div nezačal skákať meter nad zemou. Chalúpka. Rovno pred ním bola chalupa z dreva, s murovaným komínom, z ktorého sa valil dym. Mala červené dvere, kamennú strechu s malými oknami. Po celom dome sa ťahal brečtan a mach nezaostával s usídlením sa na streche. K dverám viedol zanedbaný chodník v zemi, urobený z plochých kameňov. Vedľa chalupy bola provizórna záhradka, s rôznymi bylinkami a vysokými ružami. Z domu vyžarovalo svetlo. Nieкто je doma a určite ho prichýli! Celý natešený bežal za svetlom hydry, ktorá už bola pri dverách. Dobehol ku dverám a svetlo zhaslo. Hydra sa mu sama uviazala okolo krku, akoby mu chcela povedať aby ju už nezahadzoval. Svižne zaklopal na dvere, no neprišla žiadna odpoveď. Zaklopal ešte raz. Opäť nič. Žeby neboli doma? Ved' sa svieti! A určite je aj oheň v kozube, ved' videl dym. S pocitom že by nemal, stisol kľučku a odchyľil dvere. Svietilo sa, áno. No nikto tam nebol. Ocitol sa v jednej veľkej miestnosti a stihol si všimnúť rebrík a zatvorený poklop. Pravdepodobne povala. Pred sebou videl kuchynskú linku v hnedej farbe a šporák. Na ňom videl červenú kanvicu, takú naposledy videl u svojej prababky. Na linke bolo veľa kvetov v gýčových kvetináčoch a ešte viac byliniek zviazaných do tenkých zväzkov. Až teraz si uvedomil, že všade sú horiace sviečky. To tie svietili. Pred kuchynskou linkou bol malý stolík s troma stoličkami. Videl červený obrus s bodkami a na ňom obrovský svietnik, vedľa neho ďalšie zväzky byliniek. Vedľa linky sa tesne zmestila červená ošúchaná pohovka, na ktorej boli čierne vankúše. Videl tmavohnedú knihu na pohovke a červené papuče pred pohovkou. Nad gaučom boli poličky, na ktorých kraľovali prevažne knihy a fľaštičky plné všakovakých humusov. „ Haló, je tu nieкто? „ zavola Niko do vysvieteného domu, no nik sa neozval. Zavrel za sebou dvere a pomaly kráčal do tej jednej miestnosti. Pomaly sa otáčal okolo svojej vlastnej osi a videl, že všade sú svietniky a horiace sviečky. Hore majú určite posteľ, lebo tu ich nikde nevidel. „ Haló!“ pomaly prešiel k poličke nad pohovkou a zahľadel sa na jednu knihu. Prečítal si jej názov a dvakrát zažmurkal. Vidí dobre? Na knihe stálo: Elixíry pre začiatočníkov. Pozrel na ostatné knihy. Všimol si aj „ Reč mačiek a ako jej chápať.“ Narazil aj na „ Žabie jazyky, recepty a iné využitie.“ „ Čo to má znamenať? Kde to dočerta som?“ hundral si. Pochytilo ho zvláštne nutkanie odtiaľto vypadnúť. Ale kam by šiel? Presne táto otázka mu zabránila podľahnúť panike a vystreliť odtiaľ ako šíp. Modlil sa aby nebol v dome nejakého kanibala. Došiel k rebríku a videl, že by musel zatiahnuť za zažltnutý povraz, aby sa otvoril poklop. Povraz potiahol a vyšplhal hore. Hneď vedel, že tu bývajú tri ženy. Len aby nie tri kanibalky. Tri úzke posteľe, jedna hneď oproti nemu, druhá na druhom konci a tretia pri rebríku. Pri tretej bola masívna knižnica s veľkou kopou kníh. No čo ho presvedčilo, že tam bývajú ženy bol nadpriemerný poriadok. Nijaký prach. Nijaký smrad. Žiadna smietky, nič. Ako videl tú posteľ s nadýchanou perinou, zívlo sa mu. Je unavený, dosť unavený. Určite nebude nikomu vadiť, keď sa tu na chvíľu zloží. Vyzul si tenisky a hodil sa do bielych obliečok. Pod paplónom si vyzliekol zafúľané rifle a hodil ich vedľa posteľe. Zavrel oči a vdýchol vôňu všetkých tých sviečok. Iba na chvíľu si zdriemne. Iba na chvíľu.....

„Nebud' ho!“ počul to iba jedným uchom. „Musím! Ak to nie je ten, kto by to mal byť, musím ho poslať preč!“ „Je celkom neporiadny,“ počul jemný chichot nad svojím uchom a potiahol nosom. Prečo ho budia? To nerobia. Jeho rodičia ho nikdy do školy nebudia. Otvoril oči. „Zdravím ťa Niko,“ týčila sa nad ním starena. So zažltnutou kožou, ktorá jej žiarila v prítmí podkrovia, vyzerala tajomne. V tvári mala nečitateľný výraz, podčiarknutý vráskami všade kde sa pozrel. Jej oči nebezpečne červeno žiaria. Niko si všimol, že mala jednu polovicu pravého oka modrú. Špicatý nos a zoschnuté pery jej dodávali výzor naozaj starej ženy. Usmiala sa na neho a on uvidel len dva jediné zuby, aj tie žlté. „Ako to, že si neprišiel skôr! Čo sa ti porobilo?“ ozval sa hlas spoza stareny. Niko sa posadil a všimol si, že v miestnosti nie sú len dvaja. Ale traja. Pred poklopom stálo dievča asi tak v jeho veku. Celkom vysoká so štíhlou postavou. S rukami prekříženými na hrudi sa mračila a hnedými očami pozorovala zmäteného Nika. Zdala sa mu veľmi povedomá. S ryšavými vrkočmi prehodenými cez ramená oblečená vo veľkom fialovom tričku, v šedých kapsáčových nohaviciach s nevýraznými hnedými topánkami na šnúrky. „Mal si tu byť o týždeň skôr.“ Starena sa zamračila a otočila hlavu až jej kosti zaprašťali. „Čuš.., Niko,,, s vážnou tvárou sa otočila na chlapca. Podala mu ruku a pomohla mu vstať. Dievča za ňou sa opäť zachichotalo. Čo jej je smiešne!? Počkať...ved' nemá nohavice. Videl modré rifle na zemi vedľa seba a rýchlo po nich chňapol. „No obleč sa a pod' dole, dobre?“ uškrnula sa starena a otočila sa. Spolu s dievčinou zliezli z podkrovia. Čo to má byť? Rýchlo sa obliekol a zliezol dole po rebríku. Uvidel obe neznáme sedieť za stolom oproti sebe. „Čo zízaš. Sadaj!“ dievčina po ňom zazrela a on sa so suchým preglgnutím posadil medzi ne. Chvíľu bolo ticho. Nikolas premýšľal čo sa ako prvé spýta. „Kto ste? A prečo viete kto som? A ako si to myslela, že som tu mal byť pred týždňom? Mám halucinácie? Zomrel som?“ vychrlil na ne všetko naraz. Čakal na odpoveď. Čakal celkom dlho. „Takže nie, halucinácie nemáš. A ani si nezomrel,“ zasmiala sa potichu starena. „Povedz, zdá sa ti tento dom obyčajný? Pre obyčajnú starú dámu?“ dovolila si dať výraz na slovo obyčajný.

Nikolas rozmýšľal. Vďaka tomu, čo sa stalo s náhrdelníkom, už bude veriť všetkému. „Nie nevyzerá,“ zašepkal. Dievčina sa zaškerila a starena pokračovala: „volám sa Ester a toto je moja učnica Anastázia.“ Na moment sa odmlčala. Ticho bolo ohlušujúce, až teraz si Niko uvedomil čo to slovo znamená. Prosté ticho. No toto prosté ticho bolo narušené vetou, ktorá pohla Nikovým svetom, neskutočným smerom. Ester sa nadýchla a jej slová mu zmenili budúcnosť.

„Sme čarodejnice. A podľa farby tvojich očí si aj ty jedným z nás.“

Koniec

Alebo nie?.....